

A költő beszéde egy köszenthez

Szent Balázs, ki a város kapujában állasz
s a holdsütésben égnek emeled karjaid

s eszméletlen arccal a csillagokat nézed

— ne áldd el utamat!

Por voltam én is egykor,

egy maréknyi sötét por,

s felemeltem arcomat a kőesőben,

mikor a nap ismeretlen korong ja elszállt fölöttem;

felálltam a rögök közt, melyek tovább dadogtak

s a fekvé maradt pusztát elhagytam, a ringatódzót,

hogy végigváltak rajtam a nap sugárnyalábjai,

s kigyúltam a rendetlen kőszivátságban

az égi csillagok képére. Így futok most.

A szikrát füstölögve viszem, magamba burkolva

– magas arc, te is ismered, vonalaidat ezzel vágtam

az üresség otromba testébe! – Szolga, ne áldd most utamat!

Aki teremtett, az emel le, az a láng,

azt hajítom hátra most, holdsütötte válladon át.

S lásd a kapu mögött, a nyomor sikátoraiból

már kicsap visszfénye, mint szél a hegyek közül

s nyomában, mint a hegyoldalról ereszkedő kövek

már görögnek a lázadás súlyos szavai

– mint a göröngyök futás közben növekedve –

s már fölötted, mint hegy a holdfényben,

egy új kép emelkedik belőlük:

az ember, aki láncait megoldja.

A kapu mögött az első lövés:

a dal, mely meglobogtatja kőhajadat,

mert oly mélyről tör fel, mint a szerelem.

Hajtsd le fejedet! A füst kicsap a kínlódó házak közül

s vörös köpenyébe burkol. Hallod a menetelő testvéreket,

akik messzibbre indulnak, mint a menny rengő kosara,

s az olthatatlan kiáltást hallod-e, amely többé nem hallgat el!

E kiáltásba csavarodva elhagylak, hallgató!

A szikrát, amit a pusztából hoztam,

a táncoló rögök közül, továbbviszem,

mint elsuhanó madár az éneket,

amelyet töretlenül lenget csőrében

s csak akkor ejt ki, ha lefordul.

A szegénység útján szállok alacsonyan,

a szegénység könyörtelen jegyeit viselem

s más dalt nem ismerek: mint tűzzel égetni,

s ha kell, azon égettetni meg.

(1933. 4.)